

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Warszawa, dn. 30.11.2020 r.
KIGEiT/2942/11/2020

Sz. P. Marek Zagórski
Sekretarz Stanu
Kancelaria Prezesa
Rady Ministrów

Dot. prac nad projektami rozporządzeń dotyczących zarządzania numeracją krajową dla publicznych sieci telekomunikacyjnych

Szanowny Panie Ministrze,

działając w imieniu Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji (dalej „Izba” lub „KIGEiT”), w nawiązaniu do pisma z dnia 12 listopada 2020 r. znak: DT- UKE.0211.8.2020, informującego o konieczności opracowania nowego brzmienia rozporządzeń dotyczących zarządzania numeracją, w związku z pracami legislacyjnymi nad projektem ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej, Izba przedstawia następujące postulaty.

I. Postulaty do rozporządzenia w sprawie planu numeracji krajowej dla publicznych sieci telekomunikacyjnych, w których świadczone są publicznie dostępne usługi telefoniczne.

(1.) Izba proponuje, aby każdemu obszarowi strefy numeracyjnej SN, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 3 lit. a) załącznika do rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 30 października 2013 r. w sprawie planu numeracji krajowej dla publicznych sieci telekomunikacyjnych, w których świadczone są publicznie dostępne usługi telefoniczne (rozporządzenie PNK), przyporządkowany był wyłącznie jeden wskaźnik strefy numeracyjnej WSN, identyfikujący daną strefę SN, bez wyjątków, tj. bez możliwości dopuszczania stosowania jednego wskaźnika WSN dla kilku stref SN.

Uzasadnienie:

W aktualnym stanie prawnym, w przypadkach uzasadnionych potrzebami wynikającymi z wprowadzenia wybierania numeru krajowego, dopuszcza się stosowanie jednego wskaźnika WSN dla kilku stref SN i rozróżnianie tych stref SN za pomocą pierwszych trzech cyfr numeru krajowego oznaczonych symbolicznie „ABS”. Jednakże jest to zapis sankcjonujący pewne, zastane ograniczenia jakie były w sieciach stacjonarnych. Obecnie nie ma takich ograniczeń, zatem dopuszczanie stosowania jednego wskaźnika WSN dla kilku stref SN wydaje się nieuzasadnione.

(2.) Ponadto Izba proponuje, aby numery abonenckich usług specjalnych AUS, o których mowa § 2 ust. 1 pkt 8 lit. a) załącznika do rozporządzenia PNK, były przeznaczone nie tylko dla usług świadczonych w sieci stacjonarnej, lecz również w sieci ruchomej.

Uzasadnienie:

Wydaje się, że nie ma racjonalnego uzasadnienia utrzymywania takiego ograniczenia. Należy dopuścić wykorzystywanie i świadczenie usług specjalnych w oparciu o numery AUS, także

przez operatorów sieci niestacjonarnych. Aktualnie obowiązujący przepis ogranicza konkurencję.

(3.) Proponuje się ograniczenie ilości numeracji zarezerwowanej dla świadczenia usług dostępu do radiowych sieci przywoławczych, dostępu do sieci teleinformatycznych itp., o których mowa w § 5, 6 i 7 załącznika do rozporządzenia PNK, poprzez zmianę formy prefiksów zarezerwowanych do świadczenia usług dostępu.

Uzasadnienie:

Zgodnie z tablicą 1 zawartą w załączniku do rozporządzenia PNK na usługi dostępu zablokowanych jest w sumie kilkadziesiąt milionów numerów, które mogłyby być udostępnione dla użytkowników końcowych. Usługi te są obecnie w Polsce sporadycznie świadczone, a może nawet w ogóle już nie są świadczone. Ograniczenie ilości numeracji dostępu i udostępnienie tej numeracji dla użytkowników końcowych pozwoliłoby na odsunięcie w czasie konieczności wprowadzenia numeracji 10-cyfrowej, nawet o kilka lat. Czas ten (5 lat) niezbędny jest na dostosowanie infrastruktury telekomunikacyjnej do wprowadzenia numeracji 10-cyfrowej.

(4.) Izba proponuje ograniczenie ilości numerów alarmowych do 4 podstawowych, tj. 112, 997, 998, 999.

Uzasadnienie:

Należy podkreślić, że obecnie zgodnie z § 9 załącznika do rozporządzenia PNK, numerów alarmowych do służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy jest 13 + 1 (112) wspólny dla wszystkich służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy. Jednakże z analizy wykorzystania tych numerów przez użytkowników końcowych wynika, że w zasadzie wykorzystywane są głównie numery podstawowe (112, 997, 998, 999), gdyż są one powszechnie znane. Pozostałe numery alarmowe są używane sporadycznie, ponieważ albo nie funkcjonują (nie są obsługiwane przez daną służbę), albo są nieznanymi przez użytkowników końcowych. Przykładowo: numer 985 (ratownictwo morskie i górskie) nie jest powszechnie wykorzystywany, gdyż TOPR i GOPR preferuje i rozpowszechnia numer 601 100 300, numer 984 (pogotowie rzeczne) również praktycznie nie jest wykorzystywany, gdyż WOPR rozpowszechnia numer 601 100 100. Zatem ruch telekomunikacyjny na tych numerach jest znikomy, a na niektóre z numerów interwencyjnych nie ma ruchu przez całe miesiące.

Ponadto należy zauważyć, że tak dużej ilości numerów alarmowych do służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy nie ma w żadnym kraju europejskim. We wszystkich krajach europejskich funkcjonuje jeden uniwersalny numer alarmowy 112, a tylko w niektórych krajach dodatkowo funkcjonuje jeden, dwa lub trzy numery alarmowe do służb podstawowych (Policja lub Straż Pożarna, lub Pogotowie Ratunkowe).

W tej sytuacji wydaje się, że najlepszym rozwiązaniem byłoby, aby zgłoszenia do wszystkich służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy kierować do Centrów Powiadamiania Ratunkowego za pomocą uniwersalnego numeru alarmowego 112, który jest numerem wspólnym dla wszystkich służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy i, co najważniejsze, jest najbardziej znany przez wszystkich użytkowników końcowych. Obecnie CPR-y po otrzymaniu zgłoszenia np. do pogotowia rzecznoego, pogotowia elektrowni, gazowni, ciepłowni, wodociągów itp. poprzez numer 112, są przecież obowiązane do ich obsłużenia i są do tego przeznaczone i przystosowane. Skoro zatem użytkownik końcowy może wykonać zgłoszenia do dowolnej służby ustawowo powołanej do niesienia pomocy za pomocą uniwersalnego numeru 112 i ten numer jest powszechnie znany dla użytkowników końcowych, to utrzymywanie tak dużej ilości numerów alarmowych nie znajduje uzasadnienia, tym bardziej, że te numery alarmowe z wyjątkiem podstawowych nie są powszechnie znane.

II. Postulaty do rozporządzenia w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących gospodarowania numeracją w publicznych sieciach telekomunikacyjnych.

(1.) KIGEiT proponuje odstąpienie od ograniczenia przydzielenia numerów strefowych abonenckich usług specjalnych AUS wyłącznie podmiotowi dostarczającemu stacjonarną publiczną sieć telekomunikacyjną, o którym mowa w pkt 4 ppkt 1) załącznika do rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 19 marca 2014 r. w sprawie *szczególonych wymagań dotyczących gospodarowania numeracją w publicznych sieciach telekomunikacyjnych* (rozporządzenie GN).

Uzasadnienie:

Przedmiotowe ograniczenie jest praktycznie i biznesowo nieuzasadnione, bowiem eliminuje konkurencję w tym zakresie. Każdy operator telekomunikacyjny posiadający techniczne zdolności do obsłużenia numerów strefowych AUS powinien mieć możliwość ich otrzymania.

(2.) Proponujemy odstąpienie od wymogu przydzielenia numeru rutingowego, NR NP identyfikującego konkretny element sieci telekomunikacyjnej, o którym mowa w pkt 9 ppkt 2) załącznika do rozporządzenia GN, na rzecz przydzielana jednego bądź kilku numerów NR NP dla całej sieci telekomunikacyjnej danego operatora.

Uzasadnienie:

Zapis ten sztucznie ogranicza możliwości operatora decydowania o konfiguracji własnej sieci telekomunikacyjnej. Numer NR NP powinien być związany z siecią, a nie z elementami sieci. W praktyce ani regulator ani inni operatorzy nie znają struktury sieci danego operatora, zatem informacja o konkretnym elemencie sieci telekomunikacyjnej nic im nie mówi. Istotne jest, aby numer rutingowy NR NP identyfikował sieć telekomunikacyjną konkretnego operatora. Decyzję o sposobie wykorzystania numeru (numerów) NR NP wewnątrz sieci należy pozostawić operatorowi telekomunikacyjnemu.

(3.) Proponuje się odstąpienie od określania w rozporządzeniu, co identyfikują pierwsze dwie cyfry kodu międzynarodowego punktu sygnalizacyjnego, o których mowa w pkt 12 ppkt 1) załącznika do rozporządzenia GN.

Uzasadnienie:

Z praktyki telekomunikacyjnej wynika, że w przypadku sieci mobilnych zapis „Pierwsze dwie liczby identyfikują kod sieci sygnalizacyjnej na określonym obszarze, natomiast ostatnia liczba określa konkretny punkt sygnalizacyjny dołączony do tej sieci” w praktyce nie jest realizowany, dlatego też postuluje się niezamieszczanie takiego zapisu w nowym rozporządzeniu.

(4.) Izba proponuje doprecyzowanie sposobu przydzielania 4-cyfrowych kodów MNC dla sieci ruchomych typu trunkingowego, o którym mowa w pkt 14 ppkt 2) załącznika do rozporządzenia GN, tak, aby wyeliminować możliwość pokrywania się pierwszych cyfr kodów MNC dla systemu TETRA z cyframi kodów MNC przydzielonych dla ruchomych sieci telekomunikacyjnych.

Uzasadnienie:

Kody MNC dla sieci ruchomych typu trunkingowego przydziela Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i publikowane są na stronie internetowej UKE. Jednakże należy wykluczyć możliwość, że dwucyfrowe kody MNC dla sieci ruchomych pokryją się z pierwszymi cyframi kodów MNC dla systemu TETRA np. kod MNC dla Aero2, to 15, zatem kody MNC dla sieci TETRA nie mogą zaczynać się od 15. Takie zastrzeżenie proponuje się zamieścić w przedmiotowym przepisie.

III. Postulaty do rozporządzenia w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących zasad adresowania dla właściwego kierowania połączeń.

(1.) Proponujemy dokonanie analizy i aktualizację zasad adresowania dla właściwego kierowania połączeń w zakresie numeracji służącej realizacji uprawnień abonenta do przenoszenia przydzielonego numeru pomiędzy dostawcami usług, o których mowa w § 3 pkt 1) załącznika do rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących zasad adresowania dla właściwego kierowania połączeń (rozporządzenie ZA), w celu przedefiniowania tych zasad.

Uzasadnienie:

Przedmiotowe zasady adresowania należy zdecydowanie zmienić. Aktualnie na łączach międzyoperatorskich coraz częściej wykorzystywany jest protokół SIP. W protokole tym nie występują już parametry wskazane w tym przepisie, gdyż pochodzą one z protokołu ISUP. Ponadto należy zrezygnować z określania sposobu pozyskania przez operatora informacji o statusie numeru routingowego, o którym mowa w § 3 pkt 1) lit. d) załącznika do rozporządzenia ZA. Z punktu widzenia operatorów nie jest ważne w jaki sposób i z jakiej bazy została pozyskana informacja o statusie numeru i właściwym dla niego numerze routingowym. Ważne jest, aby informacja ta była jednoznaczna i wiarygodna.

(2.) Izba proponuje dokonanie analizy i modyfikację zapisów dotyczących zasad kierowania ruchu dla numeracji służącej realizacji wywołań do trzycyfrowych numerów AUS i numeru alarmowego 112, o których mowa w § 4 pkt 1) załącznika do rozporządzenia ZA, w celu przedefiniowania tych zasad, w tym należy odstąpić od zasad wyszczególnionych w § 4 pkt 1) lit. b) i e) załącznika do rozporządzenia ZA.

Uzasadnienie:

Nie wydaje się zasadne określanie na poziomie rozporządzenia, w której centrali odbywa się zamiana formatu numeru AUS i numeru alarmowego 112 na numer podkładowy. Jest to odpowiedzialność operatora i decyzję, w jaki sposób zrealizuje ten obowiązek należy pozostawić operatorowi. Ponadto należy dodać, że w technologii IMS w oparciu o którą świadczy się usługi VoLTE definicja centrali jako takiej nie istnieje, natomiast analiza i zamiana wyżej wymienionych numerów odbywa się na poziomie serwerów aplikacyjnych odpowiedzialnych za realizację poszczególnych funkcjonalności. Dlatego też zasady określone w § 4 pkt 1) lit. b) i e) załącznika do rozporządzenia ZA nie powinny być określone na poziomie rozporządzenia, a zasada wprowadzania numeru kierowania alarmowego NKA oraz zasada zamiany numeru NKA na numer podkładowy powinny być pozostawione do ustalenia przez operatora telekomunikacyjnego.

IV. Postulaty dotyczące wprowadzenia numeracji dziesięciocyfrowej

Wprowadzenie numeracji dziesięciocyfrowej wymaga bardzo dużych zmian w systemach telekomunikacyjnych oraz w licznych systemach informatycznych wspomagających działanie sieci telekomunikacyjnych oraz służących do obsługi klientów. Część z systemów wymagałaby wręcz wymiany na nowe. W związku z tak istotną zmianą dla funkcjonowania operatorów telekomunikacyjnych optymalny byłby okres 5-letni dla wprowadzenia numeracji dziesięciocyfrowej w sieciach polskich operatorów.

Nie widać konieczności wprowadzania tej numeracji dla usług głosowych ze względu na wystarczające zasoby numeracyjne w obecnym Planie Numeracji Krajowej.

Obecnie nie identyfikujemy zapotrzebowania na wydłużenie numeracji M2M. W pierwszej kolejności należy zweryfikować popyt na aktualną numerację M2M, czy faktycznie jest zapotrzebowanie na tego typu numery, przekraczające pojemność zakresu (10 mln). W związku z tym, proponujemy aby co roku UKE odpytywało się graczy na rynku, czy operatorzy

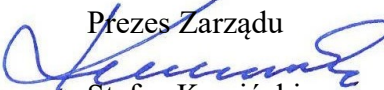
faktycznie identyfikują zapotrzebowanie na numeracje M2M (dłuższa niż 9 cyfr). Jeżeli w wyniku takiej, corocznej analizy, wyjdzie zapotrzebowanie na większą ilość numerów, wówczas będzie można podjąć decyzję o wydłużeniu numeracji dla komunikacji M2M.

Naszym zdaniem (jeśli zostanie podjęta taka decyzja) numeracja 10-cyfrowa powinna dotyczyć wyłącznie numeracji WST od 210 do 214 przeznaczonych w projekcie rozporządzenia zmieniającego Plan Numeracji Krajowej dla komunikacji maszyn.

Krytycznym elementem dla wdrożenia dłuższej numeracji M2M jest brak obowiązku prawnego stosowania procesu „przeniesienia numeru” dla użytkownika końcowego przy zmianie dostawcy. Wówczas operatorzy nie będą musieli stosować RN dla realizacji połączeń z numerów przeniesionych, co daje przestrzeń dla stosowania dłuższej numeracji M2M.

Z tego również względu numeracja 9 i 10 cyfrowa powinny współistnieć (funkcjonować niezależnie).

z poważaniem

Prezes Zarządu

Stefan Kamiński